

Z povahy kolektivních smluv, jež nahrazují individuální smlouvy jednotlivců, členů organizací, které jako jejich zástupkyně takové kolektivní smlouvy sjednávají, plyne, že se práva a závazky, ujednané kolektivními smlouvami odborových organizací, týkají jen jejich členů.

Vládní nařízení č. 89/1935 Sb. z. a n. nemá ustanovení, že kolektivní smlouva platí i pro takového zaměstnance, jenž není členem organizace, která kolektivní smlouvu sjednala. Z doslovu § 4 cit. vládního nařízení plyne, že smlouvou jednotlivou mohou býti mzdové nároky zaměstnancovy, plynoucí z hromadných smluv, jen tehdy zkráceny, daly-li souhlas k takovému zkrácení organizace zaměstnanecké, jež sjednaly hromadnou smlouvu. Takový souhlas zavázaný pro jednotlivého zaměstnance může platně dáti pouze ta zaměstnanecká organizace, která jako jeho zástupkyně sjednala kolektivní smlouvu. Avšak takový souhlas nemůže míti právního účinku tehdy, když zaměstnanec, jenž sjednal individuální pracovní smlouvu, není členem této organizace, neboť v takovém případě nelze důvodně tvrditi, že tato zaměstnanecká organizace sjednala kolektivní smlouvu jménem zaměstnance, jenž není s ní v právním poměru, totiž není jejím členem.

V souzené rozepři nelze též míti za to, že tato hromadná smlouva byla sjednána ve prospěch žalobce jako osoby třetí, jelikož žalobce sám sjednal podle nenapadeného skutkového stavu zjištěného nižšími soudy smlouvu individuální.

Když je tomu tak, ustanovení, poslední věty § 4 cit. vládního nařízení o neplatnosti individuální smlouvy nemůže se vztahovati v konkrétním případě na žalobce.

Za takového stavu věci, i když by odpovídalo pravdě, že ve smyslu podnikatelské smlouvy převzal žalovaný závazek vyplácti dělnictvu podle ustanovení hromadné smlouvy, takový závazek by platil pouze vůči dělníku, jenž buď v době pracovní byl členem organizace, která se zaměstnavatelem resp. s jeho organizací uzavřela kolektivní smlouvu, aneb dal výslovně nebo konkludentně na jevo, že nastupuje práci u zaměstnavatele podle ustanovení kolektivní smlouvy.

Čís. 16440.

V pracovních sporoch, v ktorých je vylúčené zastupovanie advokátom (§ 23 (1) zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.), môže stranu zastupovať advokátsky solícitátor.

(Rozh. zo 14. októbra 1937, R III 603/37.)

Žalobník poveril svojim zastupovaním v pracovnom spore, v ktorom hodnota predmetu sporu činila 600 Kč, advokátskeho solícitátora Eugena K. Spor započatý bol u okresného súdu v M., konajúceho podľa § 42 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. namiesto pracovného súdu, za účinnosti čl. IV zák. č. 251/1934 Sb. z. a n.

O d v o l a c í s ú d odvolanie žalobníka odmietol z dôvodu, že sa na termín odvolacieho pojednávania nedostavil a svoju odvoláciu žiadosť ústne nepredniesol (§ 510 Osp.).

N a j v y š š í s ú d rekurz žalobníka, v ktorom uplatňoval, že o termíne odvolacieho pojednávania nebol uvedený, zamietol.

D ô v o d y.

Podľa plnomocenstva pripojeného k spisom poveril žalobník svojim zastupovaním v tejto veci Eugena K., advokátskeho solícitátora v M. Zo spisov nejde najavo, že by Eugen K. bol býval zbavený zastupovania alebo sa ho vzdal. Tento vykázaný zástupca žalobníka bol na pojednávanie konané dňa 20. júla 1937 pred odvolacím súdom riadne predvolaný — podľa doručenky dňa 21. júna 1937 —, ale podľa zápisnice sa na toto pojednávanie nedostavil. Právom bolo preto odvolanie podľa § 510 Osp. — keďže sa žalobník nedostavil — odmietnuté.

Čís. 16441.

Ak zamestnávateľ udelil zamestnancovi po nemoci zdravotnú dovolenú, nemôže ho pozdejšie predčasne prepustiť z dôvodu, že pripočítajúc dobu zdravotnej dovolenej trvala prekážka v práci, spôsobená nemocou, po dobu, ktorá podľa § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. je dôvodom pre predčasné prepustenie zamestnanca.

(Rozh. z 20. októbra 1937, Rv III 735/37.)

Podľa prednesu žaloby žalobník zamestnaný bol u žalovaného rádu od 1. mája 1935 ako lekárnický pomocník; dňa 19. septembra 1936 ochorel a keď sa po nemoci dňa 9. novembra 1936 hlásil, udelil mu prior Benedikt B. zdravotnú dovolenú do konca novembra 1936; ale keď sa 30. novembra 1936 hlásil do práce bolo mu listom sdelené, že je prepustený na základe § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. — Žalobou domáhal sa, aby žalovaný rád zaviazaný bol zaplatiť mu plat a pomernú náhradu za nevybranú dovolenú na dobu do uplynutia zákonnej výpovednej lehoty (do 31. marca 1936). — Žalovaný rád namietal, že zrušenie pracovného pomeru na základe § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. stalo sa po práve, lebo žalobník bol nemocný viac ako 14 dní dlhšie, než mu prisluchal plat; práceschopný bol už dňa 9. novembra 1936, mal tedy ihneď nastúpiť službu, on to však neučinil a tvrdil, že podľa zákona má nárok na 10týždňové liečenie, ktorá lehota dňa 9. novembra 1936 ešte neuplynula; žalovaná strana domnievajúc sa, že toto tvrdenie žalobníka je pravdivé, prejavilo mu ústami priora Benedikta B., že ak mu zákon dáva právo na tak dlhé liečenie, aby použil svojho práva, lebo žalovaná strana nechce ho o toto právo pripraviť. Žalobník však hoci bol medzitým — a to dňa 21. novembra 1936 — opätovne uznaný za práceschopného, tohoto dňa a ani keď už dňa 28. novembra 1936 plynula 10týždňová lehota odo dňa jeho onemocnenia, prácu u žalovanej strany nenastúpil a hlásil sa u nej len dňa 30. novembra 1936 a preto bol žalovanou stranou prepustený na základe § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.